

Na podstawie art. 63 Konstytucji RP oraz art. 2 pkt. 3 ustawy z dnia 11 lipca 2014 o petycjach zwracam się – w interesie publicznym – z petycją o opracowanie narodowego programu dla rodzin, w których występuje alienacja rodzicielska

UZASADNIENIE

Alienacja rodzicielska została określona przez amerykańskiego psychiatrę sądowego – dr Douglasa Darnalla jako zespół świadomych, bądź nieświadomych zachowań prowadzących do powstawania zaburzeń w relacjach pomiędzy dzieckiem, a drugim rodzicem. Można do niej zaliczyć zastraszanie dziecka, manipulowanie jego psychiką, postawą, emocjami i przekonaniem, izolowanie dziecka od drugiego rodzica, utrudnianie ich wzajemnych kontaktów i uzyskiwanie informacji o dziecku.

Jest ona bagatelizowanym i marginalizowanym problemem społecznym, który dotyka w głównej mierze w dzieci w sytuacji gdy dochodzi do rozpadu związku partnerskiego lub małżeńskiego. Dziecko decyzją sądu trafia do rodzica, który sprawuje nad nim główną opiekę. Rodzic ten często w wyniku uprzedzeń, zaburzeń czy innych przesłanek doprowadza do ograniczenia lub zniszczenia więzi z drugim rodzicem. Główną potrzebą dziecka, zaraz po zaspokojeniu potrzeb fizjologicznych, jest potrzeba bezpieczeństwa, potrzeba kontaktu a przede wszystkim szacunku i uznania. Nie może być ono przedmiotem w rękach rodzica, który próbuje się zemścić na drugim rodzicu za nieudany związek.

Jednym z głównych praw dziecka, jest jego prawo do obojga rodziców. Dziecko potrzebuje kontaktów z obojgiem rodziców, chce być przez nich kochane i wspierane bez względu na relacje jakie między nimi zachodzą. Nie można dziecka pozbawiać żadnego z rodziców, gdyż godzi to w jego dobro i narusza jego proces dojrzewania. Dzieci powinny posiadać zarówno wzór i pierwiastek męski oraz żeński, by mogło się prawidłowo rozwijać. Brak któregośkolwiek z rodziców wyrządza szkodliwe dla dziecka zaburzenia psychoemocjonalne i społeczno – moralne. Dziecko niewłaściwie postępuje i jego zachowanie ulega pogorszeniu. Dodatkowo fakt nieposiadania jednego z rodziców odbija

się na jego otoczeniu i zdrowiu. Dziecko musi mieć poczucie, że ma przy sobie dwoje kochających rodziców.

Wielu rodziców, którzy zostają odsuwani od dziecka szukają pomocy, wsparcia aby odzyskać kontakt z dzieckiem. Poradnie Psychologiczno – Pedagogiczne oraz Sekcje Wsparcia Rodzin przy Ośrodkach Pomocy Rodzinie nie posiadają dostatecznej wiedzy ani umiejętności w zapobieganiu stosowania alienacji rodzicielskiej. Narodowy program mógłby pokazać skalę problemu, dawać wsparcie i rodzicom szukającym pomocy, podnosić kwalifikacje psychologów i pedagogów, zwiększać świadomość u sędziów, kuratorów i biegłych, przede wszystkim dawać dzieciom szansę na wychowywanie przez oboje rodziców. Do takiego projektu można by włączyć także szkoły, które by opracowały odpowiedni program wsparcia dzieci izolowanych od rodziców. Rozwody się zdarzają, ale nie możemy dopuścić do cierpień tysięcy dzieci, które przez miesiące a nawet lata nie widzą jednego z rodziców. Trzeba zapobiegać także świadomym rezygnacjom ojców z prawa do wychowywania własnego dziecka, oduczyć ich porzucania potomstwa, zwiększyć chęć troski o dar od Boga jakim jest dziecko. Rodzice są oboje powołani przez naturę i Boga by przygotować dziecko do życia w społeczeństwie. Dziecku trzeba zapewnić dużą dozę uwagi podczas rozpadu związku jego rodziców. Nie unikniemy rozwodów, ale przygotujemy dzieci do normalnego życia, zapewnimy im kontakt z rodzicami, będziemy wspierać członków tych rodzin, aby kontynuowały wspólne wychowanie dzieci.

Nie proszę o ten program dla siebie, proszę o opracowanie takiego programu dla wielu przyszłych i obecnych rodziców. Na edukację nigdy nie jest za późno, dlatego proszę o objęcie rodzin dodatkową, wzmożoną opieką. Chciałbym aby zainicjowano, przeprowadzono i kontynuowano ten program z każdym nowym rokiem. Troszczmy się o nasze dzieci, udzielajmy wsparcia ich rodziców, przekonujmy wszystkie placówki do wzajemnego wsparcia